Ч. 105 Четвер 11 (24) мая 1900. Рік X

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. свят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жаданє і за вложенєм оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата у Львові з агенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провінциї:

на цілий рік К.	4·80
на пів року „	2·40
на чверть року „	1·20
місячно . . „	—·40

Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:

на цілий рік К.	10·80
на пів року „	5·40
на чверть року „	2·70
місячно . . „	—·90

Поодиноке число 6 с

Вісти політичні.

(З австрийскої делегациі. — Обструкция в Італії).

На вчерашнім засіданю комісиі буджетової австрийскої делегациі раджено над звичайним буджетом войсковим. Референт Котуливьский звернув між иншими увагу на лихе поміщенє офіцирів, особливо при кінноти в Галичині. Відносини такі погані, що офіцири, котрих полки переносять ся до Галичини, часто виступають з войска задля лихого поміщеня. Дальше вказав референт на безнастанне підвисшуванє войскового буджету, хоч тепер ще нема наміру побільшити стан армії. Колиб прийшло до такого побільшеня в найблизшім часі, то після гадки бесідника ледве чи найшлись би на то фонди. Бесідник підноси ь ще инші справи, а між иншими жадає живійшої участи дрібних промисловців і рільничих спілок в доставах для войска. Вкінци просить, щоби приймити предложений буджет. — По промові референта забирали слово представителі поодиноких сторонництв. — Пос. Поповский з польского Кола висказує жаль, що справа теплої вечері для вояків і справа поправи положеня тих офіцирів, що кінчать свою службу на степени капітана, все ще не полагоджені. Бесідник з вдоволенєм підносить, що число охотників, котрі мусять надслугувати другий рік, виносить вже лиш 4%, дальше говорить о справі демоляцийних реверсів в кріпостях, прилучає ся до бажань справоздавця що-до остаточної реформи войскового закона карного, як також в справі більшої участи дрібного промислу в войскових доставах, і кінчить просьбою о можливо найбільше увзглядненє рільничого населеня при покликуваню резервістів до войскових вправ. — Крім Поповского, промавляли ще: ческий посол др. Сляма, пос. Козловский, пос. Перґельт, ґр. Штірґ, а відтак мінїстер війни ґен. Кріґгаммер. Мінїстер згадав з вдоволенєм, що всї бесідники промавляли патриотично. Відтак відпер закиди против войскових урядників, немов би они занедбували інтереси армії, або продуцентів. Дальше признає, що в Галичині дає ся відчувати недостача поміщень для офіцирів. Однако войсковий заряд, аби зарадити о скілько можна тим недогодам, вже порозумів ся з підприємцями будівничими що-до будови мешкань для офіцирів. Проби з новим порохом відбувають ся безперериривно. Мінїстер має надію, що ще в сім році буде предложений обом законодатним тілам проект нового закона карного, котрий увзглядни ть новочасні вимоги, именно що-до явности обжалованя, оборони і вношеня жалоби неважности. Виготовленє нового войскового закона карного зависить від реформи цивільного закона карного, що доси ще не полагоджена. На тім закінчено засіданє. Дальша дискусия над войсковим буджетом відбуде ся на слідуючім засіданю.

Італіяньске правительство оголосило причини які спонукали его розвязати палату послів. Правительство каже на вступі, що ганьблячі промахи в палаті за послідний рік, примусили відкликати ся до короля, щоби позволив правительству апелювати до народа. Наслідуючи обструкцию в посторонних державах, меншість спинила політичні проекти і спонукала виданє провізоричних розпоряджень та розвязанє палати. Між тим правительство не занедбало нічого, що могло би причинити ся до успокоєня умів. Король видав амнестию для ексцедентів з р. 1898 і в палаті внесено ряд економічних предложень. Але коли наслідком одного ореченя касацийного трибуналу увійшло провізоричне розпорядженє під наради палати, меншість обструкцию знов перешкодила більшости виявити свою волю. „Палаті і правительству, каже дальше комунїкат, припала тоді велика задача, змінити реґулямін палати і сего доконано за почином та при чинній а витревалій помочи величезної більшости. Сей важний вислід намірено та і доконано в тім самім, мирнім дусї, який проявив ся у відкликаню провізоричних розпоряджень. Але все було на дармо. Меншість знов приняла ся за обструкцию та заявила, що насилєм перешкодить виконаню ухвал, на які она не згодила ся. Поведенє деяких послів на засіданю з дня 15 мая доказало, що неможливо допустити до повтореня таких обидних сцен, коли не має потерпіти тяжко добра слава наших парляментарних уряджень. Правительство гадає що посунуло ся до остаточних границь терпимости і тепер обовязане в цїлости приняти на себе ролю оборонця порядку і поваги права, отже виступати против всяких, денебудь би они показались, забурень супокою та збіговиск. Однако в сім поважнім положеню правительство чує ся обовязаним, звернути ся до краю, аби край видав осуд про его діяльність. Коли за

2)

ЛЮБОВ.

(З даньского — Германа Банґа).

(Дальше).

Нараз роздав ся сильний і проймаючий голос дзвінка, і ясна пані побачила крізь вікно як заїздив віз з Стенсґарду з двома баронівнами.

Панна Шредер побігла, аби їм помогти при розбираню.

Баронівна Еліна, висока і кремезна женщина, з сивавою головою, ішла наперед.

За нею ступала еї сестра, баронівна Соффі, низька і трохи скривлена, одіта в намітку.

Баронівна Еліна сїла зараз на соф: і оперла ся рукою о стіл. — В руках еї рук було щось такого, що легко могло видця навести на думку, що она ось-ось хоче вхопити за поводи чвірки — еї ціла поява була якась сьвіжа, і она говорила таким голосом, немов би комната була о два лікті висша, як була дійстно.

Баронівна Соффі, котрій панна Шредер подала крісло, держала перед своїм помарнілим, але все ще молодим лицем парасольку, немов би не могла знести сонця. Коли баронівна Еліна говорила, она лиш деколи скавала слово: так або нї.

Она все годила ся з Еліною: „Як Еліна скаже" — говорила завсїгдно.

І усьміхала ся при тім, бо була добре вихована; але еї запалі очи виглядали так, немов би бачили десь далеко розбите щастє

Баронівна Еліна оповідала, що они в Стансґарді мали ремісників.

Попсували ся старі мідяні ринви.

— Петерзен — знаєте нашого Петерзена — захвалював нам бляшані ринви — сказала баронівна Еліна — але ми то лишимо нашому наслїдникови. „Наш наслїдник", то був послїдний потомок якоїсь далекої родини, що в дожданю колишної спадщини, придбав тимчасом аж десятеро дїтий, між ними шестеро дівчат, що за посередництвом доброї Соффі були всї уміщені в институтї для дівчат у Валле.

Чи у вас все ще закратовані вікна? — спитала пані.

— Тепер ще нї, але прийдуть — відповіла баронівна.

Крати у вікнах були в зимі постійним предметом розмови; они закладали ся перед вікна комнат для дівчат в Стенсґардї.

— Може було би простійше і дешевше — сказала пані — дати служницям кілька комнат в офцинах?

Але баронівна рішилась за кратами.

Довго говорено о простиралах, і Еліна сказала згідно:

— Нинї, моя люба, всьо купує ся по склепах. А для своїх бідних робить їх Соффі сама — додала відтак.

Баронівна Соффі замітила, що купує дуже богато в склепах.

То був підступ, котрим она від Еліни виманчувала гроші.

Она дуже радо роздавала гроші бідним, поручаючи служници Мариї, своїй одинокій повірници,аби купувала за них,що їй сподобає ся.

Управитель оповідав, що Соффі дає тілько горівки лїсним робітникам в Стенсґардї, що они засипляють при своїх латрах.

— Ласкава пані — говорив їй пастор в Гйорслев, стенсґарский душпастир — треба розуміти, де що давати. — Баронівна Еліна — додавав — дуже успішно трудила ся в тій околици.

Баронівна Соффі давала все з такою сумною усьмішкою — немов би сама не сподївала ся, що еї дари вийдуть коли на добре.

— Марие — говорила до служниці, коли дома розповідали собі про пиянство і про те, що она потайки підпирає всїх непотрібів — то так хорошо, коли ті бідні хоч раз забудуть о своїй нужді.

Баронівна Еліна почала саме говорити о ціні жита, коли давінок знов відозвав ся, і до комнати увійшов шамбелян.

Шамбелян поклонив ся від дверий всїм трем паням — панам подавав звичайно ліву руку — і ясна пані напів підняла ся, опираючись на палиці.

Шамбелян і барон Рісенфельд були одинокими в цілім місті, при котрих привитаню ясна пані вставала.

— Гм — говорила нераз до панни Шредер — той знає житє, моя люба....

— Сідайте, шамбеляне, зараз буде чай.

Шамбелян подякувавши, сів коло вікна і почав говорити о масковім бали.

Пані засьміяла ся і сказала:

— І панна Кербіц хоче там бути.

Масковий баль був кождого року найбільшою приємностию панни Кербіц.

кілька днів більшість свобідно вибраних видасть свій осуд, всї будуть мусіли покорити ся єму і з сего черпати силу для сповненя свого обовязку. Ми всї піддаємо ся осудови краю з цілим довірєм, що він приспорить животної сили парляментарним інституциям, так як і ми в нашим поведеню бажали лише боронити їх против замаху ворохобної меншости.

Новинки.

Львів дня 23-го мая 1900.

— Про побут Преосьв. епископа Андрея Шептицкого в Садаґурі пише черновецка „Буковина“: Владика прибувши дня 17 с. м. о годинї $8^1/_2$ вечером до Садаґури на канонїчну візитацию, зайшов в пятницю дня 18 с. м. о годинї 4-ій по полудня до народної школи хлопячої в Садаґурі на науку релїґії. У дверех привитав Преосьвященого надучитель Швайцер на чолї учительского тїла короткою промовою, а опісля попроваджено Владику до сьвяточно прибраної шкільної комнати, де зібрані були греко католицкі діти із Садаґури, Роґізної і Нової-Жучки. Перебувши в школї майже годину, попращав Владика дуже сердечно вібраних учителів. а відїхавши, лишив дуже милий спомин по собі у всїх присутних.

— Загальні збори филії Руского товариства педаґоґічного в Рогатинї відбули ся дня 25 н. ст. цьвітня с. р. дуже поважно при участи 22 членів. Нових членів вписало ся до филії трех. — На загальні збори Товариства до Станиславова вибрано делегатом п. Петра Корольчука з Юнашкова. — Членів числить филія 30, з того учителїв народних 19. Конференций відбула филія в сїм роцї одну, а засїдань видїлу два. Відчитів було три, а то: п. Андрій Ґурґула читав „Про розвиток шкільництва руско-народного в Галичинї по 1868 роцї“ і „Учитель а суспільність“, а п. Леопольд Балицкий „Про виховане інтелектуальне“. — Головою филії на рік 1900 вибрано поновно о. Йосифа Макогоньского. заступником голови п. Ґурґулу а касиєром п. Трача. — Приходу мала филія в сїм роцї 21 зр. 94 кр., а розходу 5 зр. 70 кр. Переніс на 1900 рік 16 зр. 24 кр. — В бібліотецї филії було 36 книжок. — Дня 24 мая відбуде ся конференция, на котру п. Йосиф Коцан зголосив ся з відчитом.

— Стрейк пекарских челядників. Вже від кількох днїв стрейкують челядники в пекарнях Левенкльона і Райса в Станиславові. Вкінци прийшло до полагоди, але третий властитель пекарнї, Гессель, не приймив нових умов і на місце стрейкуючих челядників спровадив собі инших з Огинії. Отже давні челядники не допустили спроваджених до роботи. кинули ся на них і сильно побивши, вигнали з пекарнї. За се арештовано чотирох підозрілих челядників і відставлено до суду.

Господарство, промисл, торговля, гіґієна і виховане.

Ради господарскі.

— Спілка а інтерес одиниці в нїй. В цїлім сьвітї накликують нинї до основуваня спілок та всїляких товариств зарібково-промислових і торговельних та вказують на них, яко на одинокий спосіб, котрим широкі маси підупавших економічно людий можуть ратувати ся спільними силами і піддвигнути ся з упадку. Нам однакож здає ся, що нинїшні спілки не представляють дїйстно тої вартости і того значіня, яке їм загально приписують а хоч не можемо їм зовсїм відмовити всякої вартости і значіня, то все-таки не можемо позбути ся і тої гадки, що они в нинїшній формі суть лиш відміною капіталїстичного ладу. Спілки подобають ся социялїстам, бо они своєю формою нїби трохи підходять до їх смаку, допускають до участи ширші маси людий, розкладають капітал і нїби то не дають его збивати в одній руцї. В дїйстности однакож діє ся инакше. Нинїшні спілки, значить ся товариства спілкові, стають збірними капіталїстами на місце давнїйших поодиноких і бодай чи не так само хоч трохи в иншій формі підривають одиницї, таки самих своїх членів, а бодай не причиняють ся до їх піддвигненя. А прецї вже само понятє спілки вимагає того, щоби як раз одиницї, що єї творять, як найбільший мали хосен з неї, а не сама спілка, яко одиниця збірна. Ми есьмо для того того переконаня, що недалекий час, коли кожда суспільність буде старати ся надати своїм спілкам иншу форму і инше значінє, як то, які они тепер мають. Возьмім для приміру такий случай: Якась спілка, котрої члени вплатили удїл по 20 К., доробила ся по якімсь часї маєтку і купила н. пр. каменицю вартости 300.000 К. То єсть майно цїлої спілки. Питаємо ся тепер: який хосен з того тому членови спілки, що належить до неї з удїлом 20 К.? Хиба лиш той, що може тїшити ся, що каменицю купила тота спілка, до котрої і він належить. Ну, спасибі за такий хосен! Але як би тота спілка була з необмеженою порукою і збанкрутовала, то що ждало би того спільника? Мусїв би бідачиско відповідати цїлим своїм майном. Ідїм дальше. До якоїсь спілки можна належати і з більше як лиш одним удїлом. Зовсїм справедливо, що коли хто має більше удїлів, то повинен мати і більший зиск; але бо тут як-раз знов вийде на давне, що сильнїйша капіталом одиниця буде сильнїйша і в спілцї, а слабша слабшою і спілка єї не скріпить. Ба, що більше, спілка може навіть безпосередно підорвати добробит свого спільника. Возьмім ось такий примір: Завязала ся якась спілка торговельна, до котрої приступив з удїлом купець з малого місточка, в котрім він мав найперший склеп і єму з ним добре вело ся. Нараз спілка отвирає в тім місточку свій склад, а що она сильнїйша капіталом, то отвирає і більший і лїпший як склеп того купця. Купець в виду того мусить тратити і упадати. Ну, правда, можна сказати то само міг би був зробити і другий якийсь купець, конкурент. То правда; але в такім случаю мав би купець бодай надїю, що одержав не конче сильного капіталом конкурента, а хоч би й сильного, то була би то, що так скажемо елементарна сила для него, а не конкурент, котрого він сам для себе помагав двигнути своїм капіталом. Дальше треба би й то зважити, хто в якійсь спілцї або в товаристві має по правдї найбільший хосен і чи як-раз в спілцї не жиють найбільше одні коштом других. Таких і тим подібних хиб в теперішних спілках і товариствах заробково-промислових, торговельних і фінансових далось би ще й більше вишукати а в виду них треба поставити питанє, чи теперішний лад спілковий не належало би змінити бодай в тім напрямі, щоби їм надати природний а не штучний так сказати би парляментарний устрій, щоби усунути тяжкий їх апарат зарядовий, котрий пожирає звичайно богато зарібку, щоби установ-

---

Цїле місто звірювало ся перед нею з своїх костюмів, а як прийшов вечер, їхала панна Кербіц перебрана за монахиню — она в тій одежи виглядала ще грубша — повозом на баль і кождому виписувала его назвище.

Цїлими днями опісля усьміхала ся до себе з внутрішним вдоволенєм.

— Поїзд надійде ще перед північию — оповідав шамбелян — і то в італїяньских одежах. Мужчини будуть в уборах рибаків.

Молодїж міста учила ся танців у панни Гоппе.

— Моя ласкава панї — сказав шамбелян — та панна називає то, чого їх учить, тарантелею. І коби лиш мали тамбуріни...

Панї спитала, хто з панів буде танцювати.

А шамбелян, що саме поклонив ся комусь у вікнї, сказав:

— Між иншими мій Ганзен.

Панї подивила ся кому він кланяв ся і спитала як перше:

— А то хто?

А шамбелян відповів усьміхаючись:

— Моя панї, то молодий чоловік, а то значить всьо.

Панї поглянула ще раз на Ганзена і немов би чогось догадуючись, спитала:

— Чи має ще які прикмети, шамбеляне?

Але той відповів з таким самим усьміхом:

— В его віцї то неконечне.

Баронівна Еліза піднесла свою льорнетку.

— Чим він? — спитала.

Шамбелян розсьміяв ся:

— Він лиш пише у мене, впрочім то лиш молодий чоловік.

Баронівна, що дуже цїнила гадку шамбеляна, хотїла щось дальше питати, але барон лиш попивав чай і очевидячки не мав охоти відповідати.

Знов відозвав ся дзвінок і на порозї появив ся молодий ґраф Ґвіде.

Панна Кербіц вийшла, аби попросити Аделяйду.

Молодий Ґвіде похилив ся над рукою панї і поцїлував єї.

І він також вибирав ся на масковий баль.

— А ви що будете представляти? — спитала панї.

— Ріцція.

— То буде вам до лиця при вашій стрункій статі — сказала панї.

І молодий Ґвіде сїв так, що сьвітло з вікна не падало на его блїде лице.

Увійшла Аделяйда.

По лицї Ґвіда пробігла легка дрож — він нахилив свою хорошу голову до неї і говорив до неї напів тихо мягким, зворушеним голосом.

Він вималював єї в послїдних днях — на кони.

Ґраф Ґвіде прибув перед двома роками з Парижа і від тодї майже нїчого иншого не робив лиш малював панну Аделяйду на всїлякі способи.

— Пане судиє — говорив звичайно шамбелян — до чого придасть ся такий талант? Я ще нїколи нї чув нї видів, щоби хтось тим, що називають ґенїй зробив щось визначного.

Такі замітки клопотали судию.

Шамбелян знав то і тому говорив яснїйше:

Сільский паробок має більше пожитку і приємности з своєї сили і здоровля.

Молодий Ґвіде вималював Аделяйду на червонавім поли.

Але їх розмова скоро урвала ся, коли він на свій жаль замітив, що зі всього, що він сказав, она нїчогісенько не чула.

Панна Аделяйда оперла голову о поруче крісла.

Она мала вдачу не чути і чужі слова — всї слова були у неї чужі — влїтали одним ухом а другим вилїтали, як зелїзничний поїзд крізь тунель.

Нараз підвела голову і здало ся немов би єї горло легко задрожало.

Шамбелян, що мав бистре око на найменший жіночий рух, замітив то.

— Тепер будуть танцї у панни Гоппе — сказав.

Знов перейшов молодий Ганзен, аби ставити ся на лекциї танців.

Розмова розпочала ся знов о масковім бали і о тім що панна Аделяйда буде пробовати сукню о семій годинї.

— Можете єї оглянути — сказала панї до молодого Ґвіда.

Але Аделяйда перебила:

— Нинї нї.

— Шамбелян, що пильно їй приглядав ся, обернув ся тепер до баронівни Соффі, на котру всї забули і спитав, чи буде знов роздїлювати милостиню бідним на королївскі уродини.

Так, она гадала то зробити.

— Чиж можна мати серце — сказала — аби в такий день не дати їм їсти і пити?

Шамбелян промовив нараз з почестию до баронівної:

— Нї, може бути що голодні дїйстно найнещасливійші на сїм сьвітї.

Він знав баронівну від дитиньства. Називав єї звичайно „люба приятелько“ і тодї она чула ся найщасливійшою.

Перед трийцятьма лїтами упав єї суджений в сам день вінчаня з коня і убив ся. Від того часу она не покидала Стенсґарду. Не маючи иншої приємности на сьвітї творила добродїйні дїла і придбала собі любов і пошану.

Ясна панї розмавляла часом о нїй з панною Шредер.

— Га — говорила тодї звичайно — може

вити катеґорії членів а після того і після проценту означати їх пайку з чистого зиску і майна спілки та чи не добре би було визначувати час, до якого має тревати яка спілка, а по котрім наступає розділ майна або сплата членів. Взагалі треба би обдумати такий спосіб спілок, котрий запоручував би одиницям більший і певнійший хосен зі спільного підприємства, як его подають теперішні спілки.

— Просо і его управа. Просо сіють задля его зерна, котре опихане, дає звістне загально просо, уживане на всілякі страви, з котрих у нас звістна молочна каша займає найперше місце. Просо любить тепло, отже приморозки ему шкодять; длятого сіє ся его в маю аж коли можна сподівати ся, що не буде вже морозів. Де хибло, чи вимерзло жито або кукурудза, можна з користею сіяти просо навіть ще з кінцем червня. Єсть кілька родів проса, а іменно: 1) Просо звичайне (Panicum miliaceum L.) найбільше сіяне, буває і до 4 або 5 стіп високе, стебло в сутках (колінцях) єсть мохнате. Волоть одностороння має звислі галузки а в колоску одно зерно, біле або жовтаве. Після барви лупинки на тім зерні, розріжняємо богато відмін, іменно: просо біле, жовте, червоне, сіре, сорокате і т. п. Найчастійше сіють просто біле, жовте або червоне; сіре і чорне купці і господарі не охотно купують. — 2) Просо бор (Setaria italica. Beanv.) має волоть подібну до колоса зі щетинками; зерно має дрібнійше і не так блискуче, як звичайне просо. Оно доходить до 4 стіп висоти, має вусше листе як у звичайного проса і рапаве. Его управляють дуже рідко по городах. — 3) Могар або просо німецке (Setaria germanica Rth) сіють его на пашу особливо на Угорщині і на Україні. де оно видержує дуже добре посуху, але удає ся лиш на не занадто пісних ґрунтах. Легкі пісковаті ґрунти треба під могар насамперед погноїти. — 4) Сорґо (Sorghum vulgare. Pers) сіють лиш в полудневих сторонах на Угорщині, в Дальматиї, полудневім Тироли і т. д., але хто знає чи сорґо уживане на мітли і мітелки до одежи не далось би управляти і у нас н. пр. в полудневих сторонах повітів борщівского і заліщицкого. Сорґо цукрове, з котрого соку можна робити цукор, можна би управляти у нас лиш хиба на пашу. — Просо походить з теплих сторін і длятого потребує богато тепла, а можна его сіяти у нас лиш длятого, що оно не потребує довго рости. Оно потребує пухкого ґрунту і зовсім чистого длятого удає ся найлїпше по ростинах окопових, по конюшині, люцерні і еспарзеті, а відтак на сухих новинах і довголітних перелогах. Засіяне на дуже урожайнім ґрунті росте буйно, але доспіває дуже нерівно а в роках вохких таки зовсім хибне. Просо, як вже сказано, сіє ся в маю і найлїпше було би сіяти машиною, а коли сіє ся рукою, то треба опісля і руками полоти, що коштує дорожше. На гектар висіває ся 20 до 48 кільо. Щоби бурани не заглушили треба его полоти а при сій нагоді сіяне рукою проривати так, щоби один корчик від другого стояв на 13 до 16 цтм. Коли збирати просо то вже трудно вгадати, бо оно не рівно доспіває і господар повинен за кождий раз сам добре уважати, коли б жати з поля, щоби через опізнене не мати великої шкоди, бо просо дуже сипле ся. В теплих лїтах збирає ся просо вже в серпни, в холодних у вересни. Вимолочене зерно як і просянку треба насамперед добре висушити а відтак аж спрятати. Добре спрятана просянка як і мякини з обротаного (опиханого) проса дають добру пашу.

Всячина господарска.

— Бородавки на дійках у коров можна винищити в той спосіб, що через довший час по кождім видоєню натирає ся їх розпущеним галуном або також солониною. Сї прості средства були би очевидно лїпші, як всякі инші і годить ся їх спробовати; лиш не треба забувати, що на винищене треба довшого часу.

Вісти господарскі, промислові і торговельні.

— **Ціна збіжа у Львові** дня 22-ого мая: Пшениця 7·75 до 8·— Кор.; жито 6·— до 6·25; овес 5·75 до 6·—; ячмінь пашний 5·25 до 5·50; ячмінь броварний 6·— до 6·50; горох до вареня 7·50 до 15·—; вика 7·50 до 8·—; сїмя льняне —·—до—·—; сїмя конопельне —·— до —·—; біб —·— до—·—; бобик 5·50 до 6·75; гречка 8·75 до 9·75; конюшина червона —·— до —·—; біла —·— до —·—; тимотка —·— до —·—; шведска —·— до —·—; кукурудза нова 6·75 до 7·—; хміль—·— до—·—; ріпак новий 11·25 до 11·50. Все за 50 кільо loco Львів.

— **Ціна рогатої худоби** на віденьскім торзі. На торг д. 21 го мая пригнано рогатої худоби призначеної на заріз 3625 штук, між тим з Галичини 1157, з Буковини 55 штук. — Торг млявий. Галицкі воли плачено: пріма 62 до 70 К.; секунда 55 до 61 К.; терция 48 до 54 К., виімково плачено по — до — К. — Підтучені бугаї і корови плачено по 40 до 54 К.; — худий товар по 38 до 69 К. за метричний сотнар живої ваги.

ТЕЛЕҐРАМИ.

Відень 23 мая. При вчерашних виборах до ради громадской в IV-ій і X-ій дільници вибрано значною більшостию голосів кандидатів християньско социяльної партиї.

Берлин 23 мая. Вчера в полудне розпочав ся правильний рух трамваїв.

Гаґа 23 мая. Парлямент ухвалив кредит на уоружене войска новими карабінами.

Льондон 23 мая. Льорд Робертс телеґрафує: Комендант Магон війшов дня 18 с. м. о годині 4-ій рано до Мафекінґу. День перед тим звів він о 9 миль на полудне від Мафекінґу на чоці 1500 людий борбу з відділом Бурів і по 5 годинній канонаді випер Бурів з їх становищ. Над раном прилучив ся до него другий анґлїйский відділ. По стороні Анґлійців упало 30 людий. Бури мали тяжкі страти.

Льондон 23 мая. Ґен. Буллер доносить: Комендант Бетум повідомив мене, що его кінні стрільці попали в засідку Бурів, при чім погибло 66 вояків. В наслідок того Бетум мусів уступити з свого становища, але розпічне зараз назад марш до Нюкесль.

Вашинґтон 23 мая. Президент Мек Кінлї приймив на приватній авдиенциї посольство Бурів і заявив ему, що Америка не може мішати ся до війни, бо Анґлія відкидає всяке посередництво,

За редакцию відповідає: Адам Кенкопадзе

то й лїпше для неї; не зазнала щастя в подружу, але не мала з ним і журби.

Она уважала баронівну Софі вдовою.

Баронівна Еліна хотїла саме відійти, коли війшла пані Берґ, котру шамбелян привитав поцїлуєм в руку.

Граф Ґвіде попращав ся, а пані Берґ відозвала ся піднїсши обі руки до гори:

— Боже, як був би той чоловік сотворений, аби бути щасливим.

— А чомуж не буде? — спитав шамбелян.

— Ах, шамбеляне — відповіла — як часто лучає ся, що житє не дає тому нїчого, котрому здавалось би всьо дало.

— О, то ви стали фільософкою — засьміяв ся шамбелян.

— А так — і пані Берґ також засьміяла ся. — Чоловік скоро стає фільософом, як не лишаєсь ему нїчого иншого.

Нараз почала панна Кербіц кричати щось до баронівної Софі.

Розходило ся о нагробну проповідь.

Але баронівна Софі нїчого о тім не чула.

— Ага — сказала панна Кербіц і попала в своє попереднє мовчане.

— Але шамбелян сказав до пані Берґ:

— В що ви властиво вірите.

Лице пані Берґ нараз змінило ся.

— В любов — доки она тревае.

Якусь хвилю було тихо.

— І в біль, який приходить по любві.

Пані відозвала ся на то:

— Моя мала, фільософоване не здорове, оно звичайно єсть признаком недокровности.

Баронівна Еліна притакнула головою. Она нїколи не фільсософувала. Люди оповідали собі, що єї стець, барон, коли мала двайцять пять лїт вислав єї нагле з дому задля єї надто великої живости.

Она жила відтак яких пятнайцять лїт за границею, найбільше в Нормандиї. Міского воздуха нїколи не любила.

По смерти барона вернула до Стенсґарду і обіймила заряд маєтку. При помочи молодших сил вела господарство знаменито і значно улїпшила землю. Всї господарі в околици не могли єї нахвалити ся.

Попоред вікна над'їхав молодий Ґвіде.

Він ве кланяв ся, лиш дивив ся просто перед себе, немов би оглядав щось знищеного, поломаного.

— Так — сказала баронівна Еліна — мужчини не повинні бути малокровні.

Нараз розпочала ся розмова о заручинах і весїлях.

Молоді дами в місті ткали диван, котрий мав послужити при вінчаню панни Єлени Бек.

Три рази в тиждни ткало ся той диван у ріжних родин, панни пили між тим чай а одна читала дещо з Діккенса.

Пані Берґ сказала:

— То добре, що при тім читають.

— Чому? — спитав шамбелян.

— Ну — і пані Берґ розсьміяла ся — аби трохи розірвати ся.

Шамбелян і собі засьміяв ся і нараз обернув ся до Аделяйди, що заєдно сидїла на тім самім місци непорушно як великан, що випочиває перед великим напруженєм своїх сил.

— А ви, панно Аделяйдо, не тчете?

— Нї.

— Чому?

— Я такими річами не займаю ся.

Говорено дальше о весїлях і о панні Бек, котрої сукня була замовлена в Гамбурзї і мала бути витята.

Розпочала ся розмова о витятих сукнях весїльних.

Судиї все они подобали ся.

— І жінка каже, що то гарно, якось торжественно.

— Пані взяла паличку і відповіла дивним голосом:

— Ей, пане судиє, ви того не розумієте, для панни молодої не лицює витята сукня.

Шамбелян що все ще сьміяв ся, сказав:

— То робить ся не для неї, а головно для видців.

А панна Кербіц, що тримала слухавку при усї, але мимо того розуміла лиш четвертину з того, що говорило ся, замітила:

— Ага, при весїлях то все повні церкви людий.

Панна Аделяйда піднесла ся трохи з свого напів лежачого положеня.

— Публичні весїля, то просто нечестна комедия — відозвала ся.

Пані Берґ розсьміялась в голос, а Аделяйда спитала:

— Чого сьмієте ся?

Пані Берґ відповіла все сьміючись:

— Бо так рідко щось скажете.

Аделяйда знов оперла ся плечима о крісло і сказала:

— Справді не знаю, о чім тут тільки говорити.

Шамбелян помовчав, а відтак відозвав ся:

— Нї, коли хто знає задачу і ціль свого житя, то справді не богато говорить.

Знов задзвонило. То майор і барон Рісенфельд прийшли як щоденно відвідати ясну паню.

Они оба вмішали ся також до розмови.

Між тим обі баронівни попращали ся, а за ними пішли шамбелян і судия. Відходячи шамбелян поцїлував Аделяйду в руку.

— Ви надто чемні — сказала Аделяйда і наставила уста.

Шамбелян подивив ся на неї уважно.

— Нї — сказав — нї, дитинко, они не для мене!

— А для кого?

— Для когось иншого.

(Дальше буде).

З друкарнї В. Лозиньского — під зарядом В. І. Вебера. (Телефона число 569).